

[Pernille Forchhammer]

ver økonomi til ikke bare de 18-19-årige, men også de 20-30-årige, fordi det er en gruppe, vi igennem mange år har forbigået, og som for alvor står med problemer. Og hvis ikke vi kommer ind og får løst dem nu, risikerer vi at have dem hængende på førtidspension resten af deres tilværelse. Vi mener faktisk, at den gruppe er om ikke mere vigtig, så i hvert fald lige så vigtig at tage hånd om som de 18-19-årige. Og det mener vi også at der skal være økonomi til.

Regeringens målsætning om at skaffe 11.000 pladser på de videregående uddannelser vil jeg gerne kvittere for. Jeg synes, det er dejligt, at den debat ikke gik tabt under finanslovaftalen, og jeg håber, at den får et mere håndgribeligt resultat end den aftale, vi har lavet med regeringen om de 7.000 praktikpladser. Og alene det, at man går ind og etablerer disse pladser, vil løse en stor del af problemerne. For selv om de unge, som får bistandshjælp, og som går på arbejdsløshedsdagpenge, ikke er de samme som dem, der kommer ind i de videregående uddannelser, så har det en fortrængningseffekt, som betyder, at nogle af de unge, som måske havde brug for at komme ud og få et af disse job, hvor de virkelig kunne gå til den og få prøvet nogle af deres ideer og ressourcer af, kan få nogle af de pladser, som de studerende er gået ind og har taget fra dem.

Jeg er ikke økonom, men vores arbejdsmarkedsfolk og vores økonomer har sagt, at der er en sådan fortrængningseffekt, og at der i vores systemer cykler så mange penge rundt, at man ved at lave en rationalisering af systemerne og ved at etablere uddannelses- og praktikpladserne kan opnå en bedre udnyttelse af ressourcerne, sådan at vi opnår en nettoudgift på omkring 100 mio. kr. Men det er vi selvfølgelig villige til også at diskutere og se på under udvalgsbehandlingen. For os er det vigtigste, at vi nu får chancen for at få en bredere debat i udvalgene, og at det så forhåbentlig også munder ud i nogle resultater.

Den tidligere arbejdsminister, hr. Henning Dyremose, sagde i sit indlæg i maj 1989, at vedtagelsen af ungdomsydelsesforslaget jo ikke betyder, at vi ikke fortsat kan diskutere Socialdemokratiets forslag. Jeg håber, at den nuværende arbejdsminister har den samme opfattelse, for vores forslag rækker netop videre og taler om nogle længerevarende handlingsplaner og om en bedre koordinering på tværs af nogle mi-

nisterier, som ikke ligger i ungdomsydelsesforslaget, sådan at vi uanset vedtagelsen af L 62 får muligheden for at diskutere ungdomsarbejdsløsheden i et lidt større perspektiv.

Jeg opfattede arbejdsministerens indlæg som en invitation til Socialdemokratiet om at være med til at forhandle dette problem, og den invitation siger vi mange tak for. Vi er villige til at møde op allerede i morgen, hvis der skulle komme en mere konkret invitation.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Ja, undskyld, jeg sad og spekulerede lidt på den dér invitation allerede til i morgen tidlig. Det er lidt hurtigt, synes jeg nok.

Nuvel, jeg har nogle ganske få bemærkninger til nogle af de udtalelser, der er faldet under debatten her.

Først fru Lilli Gyldenkilde, som omtalte det forlig, der har været indgået med Socialdemokratiet om oprettelse af flere lære- og praktikpladser, og et ganske betydeligt millionbeløb, der var sat på højkant i den anledning til tilskud til lære- og praktikpladser. Vi kender endnu ikke det endelige resultat. De sidste bevillinger er ikke gjort op, men der er da noget, der tyder på, at det ikke ligefrem har været nogen øredøvend succes, og det er naturligvis en skam.

Det kunne tyde på, at tilskudsmodellen ikke er så fantastisk effektiv, som nogle tror. Noget tyder på, at erhvervsvirksomhederne tager lærlinge og praktikanter, når de mener, det passer ind i den rytme, som de har på deres arbejdsplads, og når de tror på, at der er beskæftigelse i de videre forløb. Så kan man naturligvis, hvis guleroden ikke hjælper, anvende en pisk og lave straffeforanstaltninger, eller hvad man nu kalder det, over for virksomhederne. Det vil jeg kraftigt advare imod. Det at sætte unge mennesker ind på en arbejdsplads til uddannelse som en tvangsforanstaltning kan næsten kun ende galt.

I øvrigt vil jeg sige, at vi skal være meget opmærksomme på virksomhedernes omkostningsniveau, når vi diskuterer disse ting. Den generelle beskæftigelsesudvikling er en meget væsentlig faktor, og derfor skal vi på dette område og alle mulige andre områder også være meget opmærksomme på, om vi lægger nye omkostninger på virksomhederne; det vil jeg advare imod.